

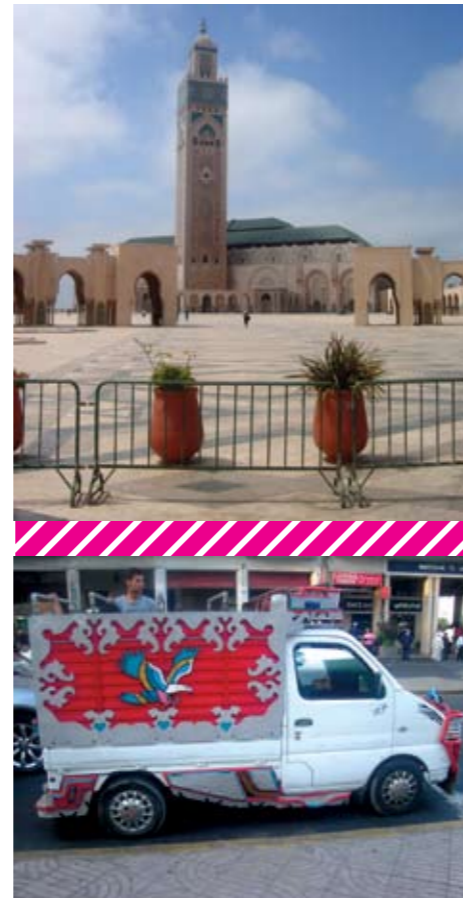
ΚΑΤΕΒΗΚΑ ΑΠΟ ΤΟ ΑΕΡΟΠΛΑΝΟ ΚΑΙ ΘΥΜΗΘΗΚΑ ΑΜΕΣΩΣ ΓΙΑΤΙ ΔΕ ΜΟΥ ΑΡΕΣΕΙ ΑΥΤΗ Η ΠΟΛΗ. ΕΧΕΙ ΑΠΟΠΝΙΚΤΙΚΗ ΖΕΣΤΗ, ΠΟΛΥ ΤΣΙΜΕΝΤΟ ΚΑΙ ΑΣΧΗΜΑ ΚΤΗΡΙΑ. ΘΑ ΕΛΕΓΕ ΚΑΝΕΙΣ ΟΤΙ ΜΟΙΑΖΕΙ ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ.

I GOT OFF THE PLANE AND REMEMBERED WHAT IT WAS THAT I HATED ABOUT THIS TOWN: IT'S TOO HOT AND IT'S FULL OF CONCRETE AND UGLY BUILDINGS - A BIT LIKE ATHENS.

THE END

: MAGAZINE INVASION IN CASABLANCA

Η Καζαμπλάνκα δεν είναι αυτό που οι περισσότεροι περιμένουν. Δεν έχει μυστήριο, ούτε αποπνέει ρομάντζο. Έχουν περάσει πολλά χρόνια από τότε που ο Χάμφρεϊ Μπόγκαρτ αποχαιρέτησε την πόλη η οποία μάλλον έχει αλλάξει πολύ. Μια κίτρινη Μερσεντές με σκασμένα δερμάτινα καθίσματα και πολύ σκόνη με μετέφερε στο Hotel Rivoli. Εκεί θα συναντούσα τους άλλους 40 συναδέλφους μου, άτομα από όλη την Ευρώπη. Μοναδικό κοινό σημείο μαζί τους η αγάπη για τα περιοδικά και η ανεξαρτησία από ομίλους που ανεβοκατεβαίνουν σε χρηματιστήρια και εξαγοράζονται από άλλους. Ίσως η δική μας στάση να φαντάζει ρομαντική στην αφιλόξενη Καζαμπλάνκα, ίσως η τρέλα του να κάνεις ένα περιοδικό για τη γενιά σου να αποτελεί μια σθώα απειρική για αυτούς που μας κάλεσαν εκεί. Ο οργανωτής του δημοσιογραφικού workshop, το "European Cultural Foundation", δεν είναι παρά ένας ιδιωτικός οργανισμός που σα σκοπό του έχει την ανταλλαγή απόψεων και δράσεων μεταξύ των νέων της γηραιάς ηπείρου. Ο Φινλανδός οικοδεσπότης, ο Τομπί, μας καλωσόρισε στο lobby του ξενοδοχείου. Τα πρώτα λεπτά ήταν αμήχανα, δημοσιογράφοι από δεκάδες διαφορετικές χώρες του χάρτη, συστάσεις, χαμόγελα στα πρόσωπα που αναγνώριζες από προηγούμενες τυχαίες συνειρήσεις στην Ευρώπη. Το πρώτο δείπνο στο Ινστιτούτο Θερβάντες, το οποίο θα φιλοξενούσε τις επόμενες μέρες το workshop, ήταν ενθαρρυντικό. Οι αναστολές εξανημίστηκαν με λίγα ποτήρια κρασί και με τους ήχους μιας εντυπωσιακής ροκ-έθνικ μπάντας. Οι μέρες που ακολούθησαν ήταν γεμάτες από παρουσιάσεις φορέων, καλλιτεχνών, και δημιουργών από πολλά ενδιαφέροντα εργαστήρια. Τι ωραία, σκέφτηκα. Να συζητάς για τη δουλειά σου, για αυτό που αγαπάς, να διαφωνείς, να υπερασπιζέσαι, να ακούς, να προτείνεις και να απολαμβάνεις την παρέα ξένων -σε εσένα- ανθρώπων πολύ μακριά από την Αθήνα και την καθημερινότητά σου. Και κάπως έτσι δημιουργήθηκαν νέες φιλίες, κάπως έτσι πήγαμε το απαγορευμένο αλκοόλ, σπίναμε αυθόρμητα πάρτυ, κάναμε τους djs με ipods και χορεύαμε ως το πρωί. Και ήταν περίεργο που πέρα από τους "Klaxons" και τους "J.U.S.T.I.C.E", η μουσική που μας έκανε όλους να σπκωθούμε από τα τραπέζια ήταν η μουσική αυτής της πόλης, ο ντόπιος εκστατικός ρυθμός της Αφρικής. Παραλήρημα. Σε μια από τις βόλτες μας στην πιο underground και λιγότερο τουριστική υπαίθρια αγορά της πόλης ο Φινλανδός Roope και ο Σουηδός Tomas μου πρότειναν να κάνουμε μια στάση σε ένα καφενείο. Ήπιαμε τσάι μέντας και χαζεύαμε τους περαστικούς. Δίπλα μας καθόταν ένας μεσήλικας πωλητής τσιγάρων. Έδινε ένα τσιγάρο και έπαιρνε ένα νηράμι. Που και που προσέφερε τον αναπτήρα του, στιγμιαία. Οι πελάτες άναβαν το μόλις αγορασμένο τσιγάρο τους και του τον επέστρεφαν. Τα μπλε του μάτια κοιτούσαν στο κενό, τίποτα δεν μπορούσε να τον ταραξεί. Ένα τσιγάρο, ένα νηράμι. Τόσο απλά. Και όταν τελείωνε το πακέτο, άνοιγε ένα καινούριο. Η Καζαμπλάνκα μοιάζει πολύ με την Αθήνα. Η δουλειά μου μοιάζει πολύ με την δουλειά των άλλων. Και η ζέστη είναι ίδια, σε κάθε πόλη.

Casablanca is not what most people imagine. There's no mystery or romance about it. It's been many years since Humphrey Bogart said goodbye to a city that has changed a great deal since. A yellow Mercedes with leather seats torn from the heat and tons of dust took me to Hotel Rivoli. It was there that I would meet another 40 colleagues from around Europe; our only common ground would be a love for magazines and our independence from financial groups that feature in the stock market. Perhaps our take on things might seem romantic to the inhospitable Casablanca, perhaps the madness of doing a magazine for your generation is no more than an innocent whim for those who invited us there. The European Cultural Foundation were the organizers of this journalistic workshop and are no more than a private organization with the aim of the supporting the exchange of ideas between the young people of Europe. Tommi our Finnish host welcomed us in the hotel lobby, the first few minutes were uneasy, tens of journalists from different countries, introductions, smiles on faces that were familiar from similar events. The first dinner in the Cervantes Institute that would host the workshop in the next few days was encouraging. Initial hang ups were swept away after a few glasses of wine soundtracked by an impressive ethnic rock band.

The following days were jam packed with presentations of different bodies, artists and many interesting workshop sessions. How nice I thought to myself, talking passionately about what you love the most, disagreeing, defending your ideas, listening, proposing others and enjoying the company of strangers far away from your daily Athenian routine. New friendships were forged while drinking the forbidden alcohol, throwing impromptu parties and DJing from our iPods until the early hours of the morning – and what was strange was that apart from the "Klaxons" and "J.U.S.T.I.C.E" what got each of us moving was the ecstatic local African music.

In one of our walks in the less commercial parts of town Roope from Finland and Tomas from Sweden invited me to stop off at a local cafe. We drank tea and gazed at passers by. Right next to us was a middle-aged cigarette seller. He would give one cigarette and take one dirham; at times he offered a light to his clients. His blue eyes were fixed on an emptiness that nothing could disturb; one cigarette, one dirham, as simple as that. When the packet ran out he opened a new one. Casablanca is a lot like Athens. My work is just like other people's work and the heat is the same in every city.

